

До історії російсько-української війни (24.02.2022 – ...)

Загиблі та нагороджені

Кременчук у останній путь проводжав нашого захисника, азовця, солдата **Китаєва Вадима** В'ячеславовича. Він народився 20 листопада 1980 року у місті. Військову службу проходив солдатом-гранатометником у батальйоні спеціального призначення бригади «Азов».

«Тривалий час він багато на яких підприємствах працював. Дуже любив займатися спортом: велоспортом, альпінізмом. Так сталося, що з початком бойових дій, він вступив до ДФТГ (добровольчого формування територіальних громад), там отримав ази військової підготовки», - військовий з позивним «Художник» розповідає, що Вадима Китаєва прийняли до полку «Азов» за всіма показниками, адже мав хорошу підготовку.

Він потрапив до спецзагону від Нацгвардії.

«Вони виконували бойове завдання. Але після повернення, як це часто буває, були обстріляні ворогом і наш Вадим загинув. Це сталося у Запорізькій області у населеному пункті Мала Токмачка.... Він був справжнім розвідником і не дарма мав позивний «Гном» - був маленький і спритний... Світла пам'ять нашому Герою!», - говорить Художник.

26.06.2023 у хол Кременчуцького Міського палацу культури приходило багато громадян - попрощатися з кременчуцьким Азовцем – **Ігорем Анатолійовичем Холодняком**, який загинув 29 липня 2022 року під час терористичного акту в Оленівці на Донеччині.

Для своїх років Ігор загинув у середньому віці. Проте через свій авторитет серед військових мав незвичайний позивний: «Батя».

«Про цього чоловіка можна сказати так: в давнину, за доби Київської русі, коли дружинник приєднувався, наприклад, до війська, він казав: «Я старшому готовий бути за сина, ровесникам своїм за брата, молодшим за батька». І це повно передає сутність його стосунків з товаришами. Адже, безумовно, він користувався великим авторитетом, завжди міг допомогти, був професіоналом своєї справи, хорошим товаришем. І, безумовно, його родина має надзвичайно пишатися Ігорем, що подарувала Україні такого Героя», - розповів штаб-сержант бригади нацгвардії «Азов» Едуард Юрченко

Він наголосив, що з одного боку Ігор був молодією енергійною людиною, а з іншого до нього часто прислуховувалися як до старшого товариша.

Відомо, що Холодняк служив декілька років, був перевіреним бійцем.

Пройшов чи не найтяжче – пекло Маріуполя в Азовсталі. І, на жаль, був підло вбитим у полоні під час трагедії в Оленівці.

«Ми вийшли з «Азовсталі», і те, що було в Оленівці, складно описати. Але скажу, що Ігор також тримався гідно, як і усі. До Азовців росіяни ставилися з особливою пересторогою, неначе вивідуючи, чим ми особливі.»

Цього дня мене забрали на Донецьке СІЗО, а у той час усі відчули, що підходять строки обміну та у таборів була навіть піднесена атмосфера. Уже і був підготований для цього барак 200. Але там нас чекала Паска...», - його слова.

6 червня на території військового меморіалу «Їхні імена будуть жити вічно» поховали з почесними загиблого бійця **Демидкіна Андрія Володимировича**, загинув у бою за Україну. Народився Андрій 5 липня 1975 року в місті Джамбулі в Казахстані. У 1976 році сім'я переїхала в Україну в місто

Комсомольськ. У 1990 році закінчив 8 класів середньої школи №1 у місті Комсомольську. Згодом отримав професію токаря. У 1994-1996рр. проходив строкову військову службу в лавах Збройних сил України. Із 1996 по 2022 рік працював на Полтавському гірничо-збагачувальному комбінаті. 22 квітня 2023 року добровольцем пішов захищати Батьківщину на російсько-українську війну. 22 червня 2023 року вірний військовій присязі стрілець стрілецької роти солдат Збройних сил України Андрій Демидкін героїчно загинув у населеному пункті Новомихайлівка Донецької області.

27.06.2023 Кременчук з великою скорботою прощається з Захисником з Кременчука, сильним та мужнім молодшим сержантом **Олександром Брагою** «Тором». Чимало військових з тероборони, з Національно-визвольного руху «Правий сектор», волонтерів, просто громадян, хто знав Олександра, приходили прощатися до відкритої домовини, що стояла у холі Міського палацу культури. Море квітів, багато вінків, чорно-червоних прапорів, сліз присутніх та одночасної мужності.

Відомо, що Олександр працював на багатьох посадах, але постійно мріяв бути військовим.

З початку повномасштабного вторгнення чоловік був одним із перших зарахований в ряди Тероборони.

Спершу Брага пройшовши курс посиленої військової підготовки, і уже після цього було направлено до Донецької області.

«Виконавши бойове завдання, вони поверталися до постійного місця дислокації - до командного пункту. І там потрапили у засідку. На жаль, він разом з ще двома побратимами, загинув 22 червня», - розповів військовослужбовець із позивним «Художник»

На війні загинув гранатометник 1 механізованого відділення 2 механізованого взводу 9 механізованої роти 3 механізованого батальйону старший солдат **Олексій Сергійович Юхненко**, 1984р.н. Про це Кременчуцькій газеті повідомили в Кременчуцькому РТЦК та СП.

Сталося це 24 червня 2023 р., під час наступальних дій поблизу н.п. Залізнянське Бахмутського району Донецької області.

Захисник проживав у селі Гориславці, що у Кременчуцькому районі.

Йому назавжди залишилось лише 20-ть. І він загинув під Бахмутом, під час виконання бойового завдання із захисту територіальної цілісності Батьківщини.

Даніїл Нетреба не дожив лише два дні до свого дня народження...

Він був призваний на військову службу під час мобілізації 7 травня 2022 року та був солдатом. Про це розповів військовослужбовець із позивним "Художник" під час прощання у Міському палаці культури. *"Це один із тих хлопців, який самостійно добивався, щоб його призвали в ЗСУ. Даніїл звернувся до нашого центру комплектації. Але ми не мали права за віком його мобілізувати на війну.*

Проте він сам через знайомих поїхав в одну із штурмових бригад Києва. Даніїл був спортивним енергійним хлопцем. Його зарахували до лав ЗСУ 7 травня 2022 року. Тож протягом року воював, тренувався, знову воював, знову тренувався. Проте так сталося, що у віці 20 років від травми, отриманої під час вибуху на Бахмутському напрямленні, загинув. Це такий біль для всіх нас. 20 років - не побоявся і пішов на війну, правдами-неправдами став нашим захисником", - розповів "Художник". Поховали 06.07.2023 на Алеї Пам'яті.

Кременчуці прощаються із солдатом-штурмовиком **Федором Гонтовим**. Кременчужанин загинув 10 березня в районі населеного пункту Іванівське, Донецької області. Тривалий час вважався безвісти зниклим.

Федір був призваний на військову службу під час мобілізації 25 квітня 2022 року та був солдатом.

"Федір Гонтовий народився 12 жовтня 1972 року у Кременчуці. Весь час жив в нашому місті, працював на різних підприємствах. Із початком активних бойових дій прийшов до Кременчуцького центри комплектування та соціальної підтримки.

Був добре фізично підготованим, був дуже вмотивованим щодо захисту Батьківщини, своєї родини: доньки, друзів", - розповів військовослужбовець із позивним "Художник".

Федір Гонтовий відразу потрапив у підрозділ штурмових бригад.

"Він так хотів бути у перших рядах тих, хто захищає нашу Вітчизну. Обіймав посаду стрільця, помічника гранатометника. Федір виконував різні завдання, освоїв різну зброю, проходив навчання щодо її володіння. Що говорити, бригада, де служив наш земляк, дуже відома. Там ретельно підходили до підготовки бійців", - із слів "Художника".

У березні підрозділ Федора Гонтового брав участь у штурмі населеного пункту Іванівське. Там наш земляк і загинув. З часом сили ЗСУ відбили той населений пункт у ворога.

"Тоді і дістали тіла наших захисників, серед них був і Федір. Генетичний аналіз підтвердив, що це саме він. Тож через тривалий час проводжаємо нашого земляка в останню путь. Він був справжнім чоловіком, батьком. Його побратими із штурмової бригади не змогли приїхати на похорон. Передали прапор бригади. Зараз він на труні і буде майорити над могилою Федора Гонтового", - говорить "Художник".

«Він тримав Азовсталь до останнього»: Кременчук 17 липня 2023 попрощався із **Ярославом Отроком**, який загинув рік тому після теракту в Оленівці.

Ярослав Отрок народився 15 лютого 2001 року у Кременчуці. Був щирим патріотом України. Майже з самого дитинства був активним учасником багатьох українських молодіжних організацій – від Пласту до Нацкорпусу. У 18 років він вступив до лав полку «Азов». А у 20 став студентом-політологом філософського факультету КНУ імені Тараса Шевченка.

Ярослав Отрок, будучи сапером полку «Азов», брав участь у героїчній обороні Маріуполя. У травні за наказом командування вийшов з «Азовсталі» та потрапив у полон. А в ніч із 28 на 29 липня 2022 року, попри всі обіцянки й міжнародні гарантії, ворог вчинив масову страту полонених українських захисників. Ярослав, як і багато інших вірних синів України, загинув внаслідок російського теракту в Оленівці.

І лише майже через рік його рідні і друзі змогли віддати останню шану Герою. 16 липня відбувся чин прощання у Михайлівському Золотоверхому соборі. А сьогодні, 17 липня, його прах повернувся до Кременчука.

«Ярослав прожив, на жаль, коротке, але дуже насичене життя. Цей чоловік, все життя якого було присвячено службі України, ще підлітком, фактично, дитиною, вже брав участь в громадському активізмі патріотичному. У 18 років він пішов служити до «Азову», а на той момент він вже декілька років брав участь в зорганізованому українському патріотичному русі. Можна сказати, все своє свідоме життя, навіть дитяче, підліткове життя, в нього було присвячено служінню України. Це гідний син Козацької Полтавщини, це справжній чоловік, який прожив дуже мало, але за своє життя зробив набагато більше, ніж деякі роблять за довгі десятиріччя.

Я думаю, що ми повинні розуміти, що це велика відповідальність, яка лежить на кожному з українців, те що за нас віддають життя такі люди, такі молоді чоловіки, як

Ярослав. Ворог підло вкрав його життя під час теракту в Оленівці. Оленівка – це наша українська земля. Ми не маємо права програвати цю війну, ми зобов'язані її виграти. Тому що в тій самій Оленівці повинна бути українська церква, де ми зможемо помолитися за душі наших мучених. Повинен бути пам'ятник на їх честь. Всі ми так чи інакше залишимо це життя. Соромно буде дивитися Ярославу та його побратимам в очі, по той бік життя і смерті, якщо ми не завершимо їхню справу», - говорить штабсержант бригади «АЗОВ» Едуард Юрченко.

Багато друзів знають Ярослава Отрока ще з підліткового віку, коли хлопець не стояв осторонь громадського життя міста та й України вцілому. Товариш по скаутській організації ПЛАСТ Владислав Мальков згадує, що познайомився з Ярославом після Революції Гідності. «Він був дуже активним в громадському житті Кременчука. Допомігав завжди в роботі з дітьми нашої організації ПЛАСТ. Допомігав дітям освоїти навички основ бойових дій. Як, на жаль, виявилось, що ці навички доволі актуальні для України, хоча ми давали ці навички з думкою про те, щоб бути готовими. Але, як бачимо, що готовими бути треба кожен день», - говорить В.Мальков.

Згадує В.Мальков останнє сторіз друга, коли виходили з «Азовсталі». Тоді всі бачили, що Ярослав живий. Все, за що б не брався друг «Велес» (позивний Ярослава у громадському житті), все робив із натхненням. Для прикладу наводить мурал «Погляд», присвячений військовим, що на водоканалі, у створенні якого брав участь і Ярослав.

20.07.2023 у Кременчуці прощалися із захисником **Олексієм Дружком**, який загинув на війні росії проти України. Про це повідомив військовослужбовець із позивним «Художник». За його словами, Дружко Олексій Юрійович народився 03.06.1989 р. 3 липня 2007 року, після закінчення ВПУ-7, працював на ПрАТ «Кредмаш» токарем інструментального цеху та слюсарем з механоскладальних робіт цеху товарів народного споживання підприємства.

5 травня 2023 року був призваний Кременчуцьким РТЦК до лав Збройних сил України. Загинув 12 липня 2023 р. в смт Керамік Покровського району, Донецької області.

Олег Анатолійович Погарський народився у Кременчуці 17 липня 1967 року. Він не дожив 10 днів до свого дня народження. Загинув 7 липня 2023 року поблизу населеного пункту Серебрянка, Донецької області.

Про це повідомив військовослужбовець із позивним "Художник" під час прощання у Міському палаці культури.

Кременчужанин загинув під час артилерійського обстрілу.

Тривалий час не могли дістати тіло через щільність обстрілів позиції ворога.

"Олег Погарський працював зварювальником в "Європабуд". Закінчив за цим фахом професійно-технічне училище. Був гарним зварювальником", - слова "Художника".

Тож сьогодні попрощатися прийшли працівники цієї будівельної фірми, а також заводу "Кредмаш". На цьому підприємстві Олег Погарський теж працював зварювальником.

"З початку війни, як активний громадянин (був учасником Правого сектору) у перших рядах пішов захищати Батьківщину. Потрапив у одну із механізованих бригад і весь час перебував у зоні бойових дій", - говорить художник

Знов в останню путь Кременчук проводить головного сержанта **Литвина Миколу Івановича**. Він народився 11 листопада 1978 року в нашому місті. Однак, на жаль, життя чоловіка обірвалося 16 липня 2023 року у Донецькій області.

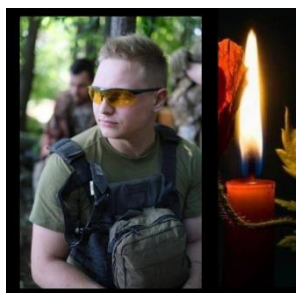
Як розповів військовослужбовець із позивним «Художник», Микола Литвин, проходив служби у 116-й окремій бригаді ТРО, 145-му батальйоні, який формувався саме в нашому місті. *«Весь цей час він проживав в нашому місті. Працював на підприємствах нашого міста. І коли наступила активна фаза бойових дій, він пройшов спецпідготовку в іншому підрозділі, Харківському, а потім перевівся до нас. У складі нашого окремого батальйону тероборони виступив на захист нашої батьківщини в Донецьку область. Він був молодшим командиром, командував тимчасово взводом»,* - Художник розповідає, що в ході потужного артилерійського обстрілу позицій, де командував Микола Литвин, він загинув. *«Отримав поранення не сумісне життям. Уламок пробив його кевларовий шолом. На жаль, наш Микола загинув»,* - слова військового.

24 липня 2023 року Горішні Плавні попрощалися із земляком, творчою добре зною особистістю міста **Ігорем Володимировичем Радченком**. Народився Ігор Радченко 11 квітня 1975 року в місті Комсомольську. У 1992-1997 роках навчався в Державній гірничій академії України, де здобув кваліфікацію гірничого інженера-електрика. У 1997 році розпочав свою трудову діяльність на Полтавському гірничо-збагачувальному комбінаті у Дніпровському рудоуправлінні. Потім працював у міському Палаці культури і творчості.

Згодом поїхав працювати у місто Боярку Київської області. Усе життя Ігор захоплювався мистецтвом фотографії. Його фотороботи неодноразово були представлені у виставкових залах Комсомольська й Києва.

З початком повномасштабного вторгнення Ігор був мобілізований на російсько-українську війну. 17 липня 2023 року вірний військовій присязі командир механізованого взводу старший лейтенант Збройних сил України Ігор Радченко героїчно загинув у районі населеного пункту Мала Токмачка Запорізької області.

26.07.2023 попрощатися з загиблим на Донеччині 22-річним хлопцем – старшим матросом **Андрієм Іванніковим**.

Він народився у Кременчуці 30 серпня 2022 року. Спочатку навчався у школі №5, потім – у школі №30.

У 2018 році Андрій був призваний на строкову службу. Спочатку був у учбовому підрозділі, потім безпосередньо виконував обов'язки строковика. У 2019 році він підписав контракт з командиром військової частини, і як контрактник був направлений в зону бойових дій, де виконував обов'язки навідника та швидко освоював спеціальність «артилерія».

Як розповів військовий з позивним «Художник», Андрій Іванніков був хоробрим та самовпевненим.

«За цей дуже короткий час він пройшов Донецьку, Луганську області. Приїхав у відпустку, де батьки спитали його як так вийшло, що він на «срочці», і він воює. Він їм потім сказав, що підписав контракт.

В зоні бойових дій він неодноразово ходив у розвідку.

Про обставини загибелі воїна: *«19 липня біля населеного пункту Велика Новосілка Донецької області, під Волновахою. Так сталося, що в них закінчувалися боєприпаси, прибула як ми кажемо «ТЗМ-ка», транспортно-заряджаюча машина. Наш Андрій одразу залетів на це авто, щоб швидше його вивантажити, зарядити свою гармату. Щоб вдарити по ворогу.*

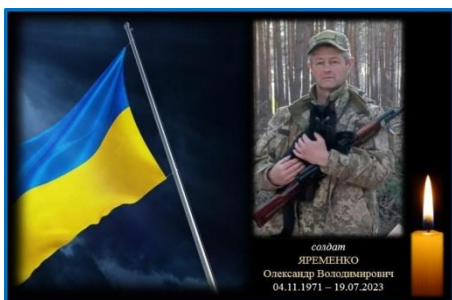
Але з боку ворога відбувся артилерійський масований удар. Постраждали п'ять чоловіків, і, на жаль, Андрій загинув, і двоє його побратимів були тяжко поранені.

Це був дійсно Герой, ним дійсно треба пишатися, це дійсно козак, дійсно кременчужанин... Захисник».

Андрій цікавився військовою службою, а також технічними новинками. Він добре дружив з електронікою, розбирався в різних системах. Для України загибель такого вмотивованого воїна – це велика втрата. Адже для Андрія військова служба була не байдужа.

«Він горів цим, він жив цим», - згадує Дзвонар про те, наскільки Андрію подобалася армія.

У Андрія Іваннікова залишилися батько та мати. Молодий хлопець не встиг створити сім'ю.

Захищаючи рідну землю від окупаційних російських військ загинув житель села Бугаївка – **Олександр Володимирович Яременко**. 2 березня 2023 року він був призваний за мобілізацією. Службу проходив на посаді гранатометника військової частини А4863.

19 липня поблизу населеного пункту Новоселівське Луганської області наш захисник потрапив під мінометний обстріл, отримавши смертельні поранення. Олександр Володимирович з честю виконав священний обов'язок по захисту України

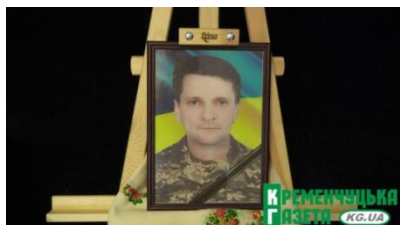

22 липня 2023 року біля населеного пункту Діброва, Северодонецького району, Луганської області на війні росії проти України загинув **Василь Кіндратенко**.

Рядовий Кіндратенко Василь Михайлович народився 26.01.1970 р. Призваний 09.04.2022 Кременчуцьким РТЦК та СП.

У нього залишилися дружина та син від попереднього шлюбу.

Поховання Героя відбулося 01.08.2023.

Провели в останню путь 04.08.2023 загиблого військового сержанта, командира гранатомету 5 протитанкового відділення 1 механізованого батальйону, патріота **Олександра Вікторовича Малєєва**.

Захисник стояв на обороні України ще з часів Антитерористичної операції з 2014 року.

Кременчуківець народився 25 липня 1965 року. Закінчив 19 школу, далі навчався у 20 профтеучилищі на електрогазозварювальника. Тривалий час працював на різних підприємствах.

«Але з початку агресивних дій 2014 року пішов воювати, як і його молодший брат. На жаль, у 2020 році помер від захворювання його молодший брат, він похований на Алеї Героїв. А тепер проводжаємо Малєєва-старшого», - розповідає військовослужбовець із позивним «Художник». Додає, що Олександр був впевненим у собі чоловіком, скромним, дуже добрим чоловіком. Був у своїй частині молодшим командиром, мав великий бойовий досвід.

Загинув Захисник прямо в окопі на позиції неподалік населеного пункту Юрівка Запорізької області.

Побратим військового згадав, що Олександр уже довгий час хворів після контузії, у нього були хворі ноги, проте не хотів йти з оборони.

«У відпустці спішив з усіма попрощатися, наче передчував. Купив онучці велосипед, швидко поїхав до мами, рідних. І потім поїхав на Запоріжжя».

Усім він завжди допомагав, тим, хто лежав у госпіталі, самому шпиталю. Він напочатку війни був командиром, мав нагороди, але ніколи ними не хвалився, завжди був без пафосу. Ми радили йому долікуватися, але він до останнього рвався в бій, до своїх хлопців», - розповідає побратим. Він загинув 28 липня в н.п. Юрківка Запорізької області.

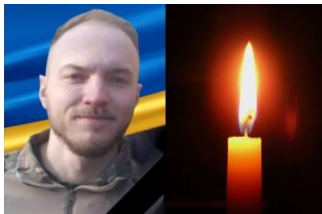

31 липня 2023 року загинув **Гончаров Ян Юрійович** під час виконання бойового завдання із захисту територіальної цілісності Батьківщини, відсічі та стримування збройної агресії російської федерації проти України в районі населеного пункту Кліщіївка, Бахмутського району, Донецької області. Ян був призваний на військову службу під час мобілізації 24 лютого 2022 року, був старшим сержантом. Залишились дружина, син та батьки.

Поховали Яна Гончарова 07.08.2023 на Алеї Героїв Свіштовського кладовища.

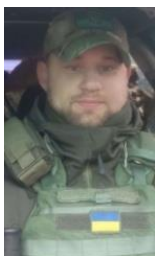

На війні загинув мешканець Омельника **Тацяк Тарас Васильович**, залишивши по собі світлу вічну пам'ять і в смутку родину і всю громаду.

Під час оборони України у Луганській області загинув 25-річний захисник із Горішніх Плавнів, працівник Полтавського ГЗК **Петро Перовський**. Свій професійний шлях на Полтавському ГЗК

На початку повномасштабного вторгнення, в лютому 2022-го, став на захист України. Під час виконання бойового завдання 8 серпня цього року загинув поблизу н.п. Білогорівка Луганської області.

10 серпня 2023 року загинув кременчуківець **Криса Сергій Васильович** під час виконання бойового завдання із захисту територіальної цілісності Батьківщини, відсічі та стримування збройної агресії російської федерації проти України в районі населеного пункту Авдіївка, Покровського району, Донецької області.

Сергій був призваний на військову службу під час мобілізації 24 лютого 2022 року та був молодшим сержантом. Залишились дружина, син та батьки. З перших днів війни, з позивним «Серій», мужньо захищав Авдіївський напрямок без ротації з іншими військовими. Розвідуючи відомий йому «Чорний ліс» під Авдіївкою, він з іншими побратимами потрапили на російську засідку. На жаль, із усіх вижили лише троє тяжко поранених солдатів. А «Серого» привезли додому. В останню путь його проводжало все місто та район.

Поховали загиблого на Алеї Пам'яті Свіштовського кладовища. Вічна пам'ять!

Кременчуківці віддали останню шану містянину **Сергію Миколайовичу Демчуку**.

Сергія призвали по мобілізації у перші дні війни, на момент загибелі, в районі населеного пункту Роботине на Запорізькому напрямку, Воїну було 53 роки. Спершу нацгвардійцем він ніс службу у Кременчуці, у тому числі – застав ракетні обстріли по об'єктах інфраструктури міста. Коли Сергія переводили у спецчастину «Спартан» - на «нуль» - у того

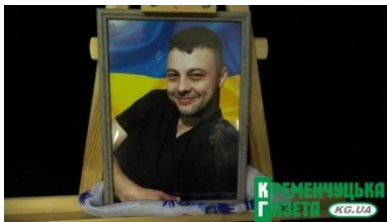
не було жодної хвилини сумніву чи протесту йти в одну з найгарячіших точок.

Смирнов Олександр Валерійович народився 15 червня 1991 року в місті Комсомольську. У 2015 році закінчив Національний гірничий університет, де здобув кваліфікацію інженера-електромеханіка гірничого. Працював на Полтавському гірничо-збагачувальному комбінаті електромеханіком автоматизованих систем управління технологічним процесом. 12 березня 2022 року мобілізований на російсько-українську війну. Нагороджений відзнакою Президента України «За оборону України», у листопаді нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. Проходив навчання в Іспанії – базовий курс за спеціальністю розмінування, а також вишкіл штурмових саперів у Німеччині. 11 серпня 2023 року під час виконання бойового завдання командир відділення молодший сержант Збройних сил України Олександр Смирнов героїчно загинув у районі населеного пункту Кліщіївка Донецької області.

Захищаючи територіальну цілісність України та нас з вами, загинув військовослужбовець в/ч 3059 **Дмитро Білявський** з с.Гриньки. Про це повідомив 21.08.2023 голова Градизької ОТГ [Мирослав Носа](#)

22.08.2023 хол кременчуцького Міського палацу культури був заповнений. Проводжали загиблого військового з позивним «Архітектор» **Антон Юрійовича Левчука**. Кременчуківець був директором комунального підприємства Кременчуцької райради «Архбудпроект» Антон Левчук.

Повномасштабне вторгнення застало його у теробороні. 27 березня 2022 року Антон пішов добровольцем у Нацгвардію

України. Проте далі вирішив перевестися у штурмову бригаду, закінчивши курси військових медиків. Після цього потрапив у саме пекло війни.

Відомо, що воїн загинув 17 серпня у Донецькій області на Лиманському напрямку у віці 33 роки. Проте за своє недовге життя Антон встиг врятувати чимало побратимів, адже був на фронті військовим медиком. І багато присутніх сьогодні, згадували про його щирість та постійну підтримку. Загинув Антон після рятування ще одного побратима.

«Почався артилерійський обстріл, він побіг витягати нашого товариша, та, на жаль, по цій позиції прилетів ще один снаряд. Антон отримав осколкові поранення. Ми побігли його витягати, реанімували, але згодом все одно його втратили», - з жалем розповідає військовий із позивним «Прокурор».

17 серпня 2023 року, під час виконання бойового завдання із захисту територіальної цілісності Батьківщини, відсічі та стримування збройної агресії російської федерації проти України в районі населеного пункту Бахмут, Донецької області загинув **Кравченко Роман Вікторович**.

Роман був призваний на військову службу під час мобілізації 15 грудня 2022 року та був старшим солдатом.

Молодший сержант **Віталій Філіпов** народився у Кременчуці у 1996 році. Був призваний на військову службу в 2016 році, відразу потрапив до зони АТО. Там отримав дві контузії», - розповіла лейтенантка Любов Телятник, т.в.о. начальника групи МПЗ морально-психологічного забезпечення Кременчуцького РТЦК та СП. З початком повномасштабної війни він не залишився осторонь, воював у «гарячих точках», брав участь у боях за Бахмут, де отримував контузії.

"Загинув Віталій Філіпов, будучи військовослужбовцем 118-ї окремої механізованої бригади, 31 серпня, під час виконання бойового у районі населеного пункту Роботине, Пологівського району Запорізької області», - говорить військовослужбовиця. Вона зазначила, що Віталій мав статус учасника бойових дій. Також за цивільного життя працював у Державній службі гідрографії.

«Цього місяця мало вже виповнитися рік, як він одружився. Але, на жаль, не святкуватимуть річницю.

«Це дуже поважна для мене людина. Це - воїн, це - герой. Це людина, яка була зі мною на плануваннях. Все планували разом, все робили разом. Так само і воювали - теж разом. Коли Віталій загинув, то скажу, що ми зробили все для того, щоб витягнути його. На жаль, там була рана, не сумісна із життям, тобто евакуювати його зразу не вийшло. А скільки ми пройшли, у Курдюмовці в жовтні 2022 року у складі 62-го батальйону. Тоді Полтавський окремий стрілецький батальйон виконував бойові завдання на напрямку Бахмут. І там ми працювали разом. Ми з ним спілкувалися дуже близько, спали в одних окопах, їли з однієї миски, разом і відпочивали. Він був справжнім Героєм», - говорить військовослужбовець із позивним «Май». У самого ж Віталія Філіпова був позивний «Балу».

Про чергову трагічну звістку з фронту для Градизької громади повідомив у Фейсбуці селищний голова Мирослав Носа.

«У лютому ми попрощалися з воїном Грантом Володимировичем Амірджанян, а сьогодні трагічна звістка з фронту про загибель його рідного брата **Амірджанян Алекса Володимировича**. Війна продовжує забирати життя наших захисників, кращих синів України. Щирі співчуття родині Героя! Схиляємо голови перед батьками! Світла пам'ять, Герою-захиснику!» - написав він.

Ще одна трагічна загибель Захисника з Кам'яних Поток - **Антон Іванька**. Прощання з Героєм відбулося 16.08.2023.

7 серпня 2023 року у бою за Україну загинув співробітник компанії ГЗК **Віталій Мед**. Сталося це під час оборони України у Запорізькій області.

Віталій народився у Горішніх Плавнях на Полтавщині в 1983 році 27 квітня 2023 року Віталій став на захист України від російської агресії, виявивши стійкість і мужність при виконанні бойового завдання, загинув поблизу населеного пункту Приютне Пологівського району Запорізької області.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

17.08.2023 у Горішніх Плавнях зі скорботою попрощалися із загиблим Героєм **Іваном Коробкою**.

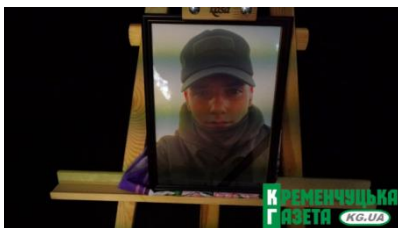
У Кременчуці провели в останню путь десантника **Вадима Вікторовича Котлярова**. Він народився 15 листопада 1992-го року у місті Бахмут. *"Вадим не був одружений і дітей також не мав. Він був призваний Ніжинським РТЦК і СП Чернігівської області, обіймав посаду стрільця. З бійцем прощаємось у Кременчуці, так як батько - внутрішньопереміщена особа, живе тут і висловив бажання, щоб його син спочивав у нас на Алеї Героїв, що на Свіштовському кладовищі. Тому ми врахували побажання тата. На жаль, нам невідомі обставини загибелі, але ми впевнені точно, що це була героїська особистість, десантник..."*, - повідомила лейтенантка Любов Телятник, т.в.о. начальника групи МПЗ морально-психологічного забезпечення Кременчуцького РТЦК та СП.

7 вересня 2023 року загинув 27-річний **Бардаковський Олександр Іванович** під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Керамік Покровського району Донецької області. Олександр був призваний на військову службу під час мобілізації 29 квітня 2023 року та був солдатом. Поховання Олександра Бардаковського відбулося 15.09.2023

Прощалися зі старшим солдатом з позивним «Шатун» - кременчуківцем **Віталієм Олександровичем Дишлюком** у Міському палаці культури 18.09.2023. Згадував «Лісник»: *«Буває сидиш – а так на душі тяжко, а він підійде, обніме зі словами «Бородашка, ну що ти?» Вмів з хорошим настроєм підтримати побратимів. У нас усі тут герої. Це те поняття, коли не треба кричати, щоб за тебе стали і прикрили. Наприклад, у тебе тільки закінчилися набої, присів, а ззаду вже працює. І з ним не страшно було йти в бій. Була і ситуація під Авдіївкою, сиділи в бліндажі, де води по кістки. Чую, мене вирубає, а потім дивлюсь – стає тепліше. А це він мені зняв і віддав свою курточку, хоч його також тепіпало. Може для когось це невеликий приклад, але у бою це дуже показовий приклад, коли за тобою знаходиться людина, яка може за тебе попідкритися. І ти розумієш, що це найближча людина, яка у тебе може бути. А тепер його нема»*, - коментує він. Народився Захисник 23 грудня 1988 року, навчався у школі №12, працював в Укртатнафті та товаристві «Феррострой».

19 вересня, у Міському палаці культури відбулося прощання з 21-річним захисником України, кременчуцьким нацгвардійцем **Данилом Дейною** з позивним «Мент». Нацгвардієць з позивним «Адвокат» розповів, що Данило добровільно пішов на військову службу у в/ч А3059, яка розташована у Кременчуці.

«Достойно виконував свої обов'язки захисника Батьківщини. На добровільних засадах був переведений до військової частини 3028, де безпосередньо виконував бойові завдання.

Захищаючи Україну від російського ворога, на війні, в населеному пункті Роботине Запорізької області, загинув розвідник-кулеметник 3-го взводу розвідки спецпризначення 12 вересня цього року був знайдений з пораненням, не сумісним з життям, до цього був безвісти зниклим.

Батько також у рядах Збройних Сил, наразі захищає нашу Батьківщину»

20 вересня, у Міському палаці культури Кременчука зібралися ті, хто знав **Гоптара Олександра Івановича** – стрільця однієї з кременчуцьких бригад батальйону територіальної оборони.

Відбулося прощання з воїном, життя якого обірвалося в районі населеного пункту Новомихайлівка на Донеччині. Рідні та близькі, а також бойові побратими вишикувалися в живий коридор, поки загиблого захисника несли до МПК.

Олександр Іванович народився 19 січня 1978 року у с. Максимівка Піщанської громади. Він перебував у цивільному шлюбі, виховував доньку.

«11 вересня надійшла страшна звістка, що під час виконання бойового завдання з захисту територіальної цілісності батьківщини, відсічі та стримуванні збройної агресії російської федерації проти України, в Донецькій області він загинув.

У Кременчуці пройшло прощання з воїном **Олександром Горбанем**, 11 вересня цього року у селі Першотравневе у Ізюмському районі на Харківщині, мужньо виконавши військовий обов'язок у бою за Україну, загинув військовий з Кременчука Олександр Горбань.

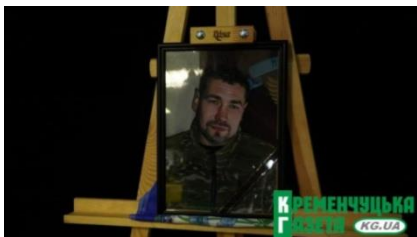
Відомо, що народився Олександр Вікторович 25 вересня 1978 року.

«11 липня (2023 року) він прийшов до Кременчуцького РТЦК і був направлений одразу на перепідготовку, на навчання. Там він отримав спеціалізацію стрільця, гранатометника і кулеметника. Але він був санітаром у бойовій частині. Це 47 окрема бригада. Завжди (бригада) знаходиться в зоні бойових дій», - сказав "Художник".

У Кременчуці прощаються із захисником **Олексієм Наливайком**, який загинув 12 вересня 2023 р. під час виконання бойового завдання із захисту територіальної цілісності Батьківщини, відсічі та стримування збройної агресії російської федерації проти України в районі населеного пункту Вербове, Запорізької області.

Про це повідомив військовослужбовець із позивним «Художник». За його словами, з 2014 року він пішов захищати нашу Батьківщину. Мав статус учасника бойових дій. Повернувся додому, але з початку агресивних бойових дій з боку рф він 15 квітня прийшов до нашого РТЦК і був зарахований в знамениту нашу егерську бригаду. Там служив розвідником, сапером, виконував різноманітні обов'язки. Він був справжній розвідник, мав бойовий досвід, рвався завжди в бій і допомагав своїм хлопцям, розказував, показував. Ретельно він свій час вивчав військову справу і був дуже досвідчений»

27.09.2023 у Міському палаці культури відбулося прощання з загиблим воїном **Олександром Мазком**. був призваний 18 серпня 2022 року до Збройних Сил України. І був направлений в одну з бойових частин».

Олександр загинув на Донеччині в ході штурму. «Якраз клином заходили у Григорівку і Дубово-Василівку. В ході мінометного обстрілу його підрозділу, наш Сашка загинув», - додав "Художник".

Добірку склав начальник архівного відділу Кременчуцької районної військової (державної) адміністрації Сергій Качковський.